

Č. 10.743.

Honební právo (Slovensko): O slučování pozemkových majetků k výkonu honebního práva podle § 2 odst. 1 bodu 3 zák. čl. XX:1883.

(Nález ze dne 29. září 1933 č. 16.789.)

V ě c: Eduard, Alfréd a Rupert Sch. v L. proti zemskému úřadu v Bratislavě o honební právo na spojených plochách různých vlastníků.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Obecní zastupitelstvo v St. se usneslo dne 17. července 1930, aby byly s obecní honitbou pronajaty i pozemky na »štěpnici«, a odepřelo uznati samostatné právo honební na nich Eduardu Sch. a spol., podstatně z důvodů, že Eduard Sch. a spol. roku 1911 prodali sice ze svého souvisejícího kompaktního majetku 180 kat. jiter půdy, že si však kupci půdu tu mezi sebe na drobné částky rozdělili. Smluvní výhrada polovného práva na pozemcích, jež vyšly z držby předešlého majitele, i když je knihovně zajištěna, odporuje zákonu a je neplatná (§ 5 zák. čl. XX:1883 per anal.). Knihovní zabezpečení této výhrady zástavním právem za odškodné ročních 200 Kč je soukromoprávní záležitostí smluvních stran.

Výměrem z 22. srpna 1930 odepřel okr. úřad v Púchově uznati pozemky ty za samostatný honební revír a nařídil, aby byly spolu s ostatní honitbou obecní pronajaty, a to z důvodů usnesení obecního zastupitelstva.

Výměrem z 18. dubna 1931 zamítl zem. úřad odvolání Eduarda Sch. a spol. z důvodů nař. rozhodnutí a doložil, že v daném případě není splněn předpoklad spolčení za účelem provozování práva myslivosti podle § 2 bodu 3 zák. čl. XX:1883, ježto odvolateli prodané a rozparcelované pozemky v držbě nynějších vlastníků nemají výměru po 50 kat. jiter. Uplatnění výhrady práva honitby, ve smlouvě učiněné, je otázkou práva soukromého a patří na pořad práva civilního; úřady politické nejsou oprávněny o této otázce rozhodovati. Závazek ten je v rozporu se zákonem, neboť držitelé pozemků, na něž nedopadá § 2, musí podle § 3 pronajmouti své právo honební spolu s obcí.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Zal. úřad vychází ze skutkového předpokladu, že kupitelé pozemkového komplexu 180 kat. jiter, zakoupeného v r. 1911 od st-lů, tento komplex mezi sebe reálně rozdělili tak, že žádný z nynějších vlastníků nemá výměry po 50 kat. jiter. Z toho usuzuje pak, že není splněna podmínka § 2 odst. 1 bodu 3 zák. čl. XX:1883, aby st-lé mohli se s nimi spojit k výkonu polovného práva. — Stížnost onoho skutkového předpokladu nepopírá, namítá však, že podle cit. předpisu není třeba, aby v držbě každého jednotlivého vlastníka bylo po 50 kat. jit. souvislých, nýbrž jen aby — bez ohledu na počet vlastníků — v jednom kuse bylo nejméně 50 kat. jit., této podmínce že však je vyhověno, poněvadž komplex st-li odprodáný činil souvislých 180 kat. jit. Tento názor není správný.

Paragraf 2 odst. 1 č. 3 zák. čl. XX:1883 stanoví, že majitelé pozemků, které v jednom komplexu zahrnují aspoň 50 kat. jit., mohou se

co do svých souvislých pozemků spojití k výkonu práva polovného, pokud spojené oblasti dosahují 200 kat. jit. Z dikce té je docela jasné patrné, že zákon připouští spojení gruntovníků k společnému výkonu polovného práva jenom tehdy, jestliže každý z nich má souvislý komplex aspoň 50 kat. jit., předpokládajíc dále, že tyto spojené oblasti tvoří souvislý soubor o výměře aspoň 200 kat. jit.

Stížnost poukazuje ovšem také na to, že již podle čl. 6 tržové smlouvy z 12. března 1911 st-lé spojili se s kupiteli tehdy odprodaného nerozděleného souboru 180 kat. jit. k výkonu polovného práva, a že tito zavázali se jim i za své právní nástupce společně honitbu provozovati.

V tomto poukazu možno shledávati především námitku, že předpoklady § 2 odst. 1 bodu 3 zák. čl. XX:1883 dlužno posuzovati podle stavu, jaký tu byl bezprostředně po uzavření zmíněné smlouvy, a ponevadž tehdy spojení ujednáno ohledně dvou komplexů, z nichž každý měl více než 50 kat. jit. a tedy cit. předpisu vyhovoval, že není tu proti uznání společné samostatné honitby překážek. Proti tomu dlužno však uvážiti, že stav z r. 1911 pozdějším reálním rozdělením odprodaného komplexu mezi kupitele se změnil, že podle skutkového zjištění, jež žal. úřad převzal z usnesení obecního zastupitelstva ze 17. července 1930 a jehož správnost st-lé nyní ve stížnosti již nepopírají, na zmíněném komplexu polovné právo bylo velkostatkem Sch.-ových až dosud vykonáváno na základě poměru nájemního, a že předpoklady nároku st-lů dlužno posuzovati podle stavu v době, kdy nárok ten byl vznesen, což se dle spisů stalo teprve »protestem« de pres. 15. června 1930.

Pokud by však v onom poukazu bylo shledávati námitku, že z čl. 6 smlouvy z 12. března 1911 vzešel st-lům samostatný nárok na výkon hon. práva na komplexu tehdy odprodaném, dlužno k tomu podotknouti, že smlouva ta má jen význam soukromoprávní mezi kontrahenty, a nemohla založiti pro st-le veřejnoprávní nárok na určitý způsob výkonu polovného práva, odporující předpisům zák. čl. XX:1883. Takový účinek nemohla ovšem míti ani okolnost, že právo st-lům v čl. 6 smlouvy stipulované bylo knihovně zajištěno, neboť i toto zajištění má význam pouze soukromoprávní. — — —

Č. 10.744.

Živnostenské právo: * Na udělení dispense podle § 13 a) odst. 6 živn. řádu nemá strana právního nároku.

(Nález ze dne 30. září 1933 č. 15.791.)

V ě c: Josef C. v P. proti zemskému úřadu v Braze o dispensi podle § 13 a) odst. 6 živn. řádu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem ze 7. října 1929 udělil okresní úřad v Českém Brodě Josefu C. v P. dispens od předložení průkazu způsobilosti k samostatnému nastoupení živnosti obchodu se smíšeným zbožím, a to se zřetelem na to, že st-l jest ohledu hodný a provozoval více než 5 roků svobodnou živnost »přechodnou«, čímž vyhověl požadavku odst. 6 § 13 a) živn. řádu.